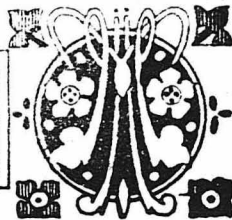

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ Η. DE BALZAC

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

“Ω, τι εὐτυχισμένος πού εἶνε, χίλιες φορές εὐτυχισμένος ὁ ἀνθρώπος πού μπορεῖ καί συμπληρῶνει τὴν ἀτελή του ζωὴ μὲ μιὰ καλὴ σύντροφο, μὲ μιὰ πολύτιμη σύζυγο.

Ἐνῶ περιπαιτώντας ἔκανα αὐτὲς τὶς θλιβερὲς σκέψεις ἔπεσα ἀξιαρχα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Νταοβίλ, ἐνὸς παλιοῦ συμπαθητοῦ μου :

— Εἶσαι καλὰ, ἀγαπητὴ μου Εὐγένιε ; πού εἶπε. “Ἔχω νὰ σὲ δῶ δέκα χρόνια ! τί ἐργίνες ; Ἐγὼ ἀγαπητὴ μου, ἔκανα μιὰ μικρὴ περιουσία, καλοπανδρεύθηκα καί ἔχω καί χαριτωμένα παιδάκια.

— “Ὁ εὐτυχισμένε φίλε μου, πανδρεύθηκες καί ἔχεις καί παιδάκια ;

— Ναι, ναι, μού ἀπήντησε ἐκείνος. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ ποῦμε καλότερα, ἔλα τώρα νὰ φάμε μαζί σπιτί μου, θὰ σὲ παρουσιάσω στὴ γυναικα μου, θὰ δῆς τὰ παιδάκια μου καί θὰ εὐχαριστηθῆς βλεπόντας τὴν εὐτυχία τοῦ νοικοκυριοῦ μου.

— Δέχομαι εὐχαριστίως... Ἡ γυναίκα σου εἶνε ὁμορφη ;

— Ἀξιολάτρευτη !

Σάν φτάσαμε στό σπιτί του, καθὼς ἀνεβαίναμε τὴ σκάλα ἀπόρησα ἀκούοντας ἕνα μπερδεμένο θόρυβο ἀπὸ φωνές.

— Ἄκουε τὰ παιδάκια μου τί θόρυβο κάνουν ἀπάνω ! “Ὀλη ἡ μέρα περῶ ἔτσι... μού εἶπε ὁ φίλος μου.

Πόσο εὐχάριστη μού φάνηκε τότε αὐτὴ ἡ παιδιακία φασαρία.

— “Ὁ ! “Ὁ ! νὰ ὁ μπαμπάς, φώναξε ἀνοίγοντας τὴν πόρτα ἕνα παιδάκι παχουλό πέντε ἔξη χρόνων πού ἔχωσε ἀμέσως τὸ κεφάλι του μέσα ἀπ' τὰ πόδια τοῦ μπαμπά του !

Μὰ λίγο ἔλειψε νὰ πέσο ἀνάσκελα γιὰτι ἔκανε τὸ ἴδιο παιχνίδι καί σὲ μένα τὴν ὥρα πού χαίροτοσα τὴν κυρὰ Νταοβίλ.

Μέσα στό σπιτί εἶδα ἕνα ζυγιο πού μὲ τὸν τροπὸ μὲ τὸν ὁποῖο εἶταν θρονασιασμένος φαινότανε σάν μέλος τῆς οἰκογενείας. Ρώτησα τότε τὸν Νταοβίλ μήπως εἶνε συγγενὴς τῆς γυναίκας του.

— “Ὁι, μού ἀπήντησε. Εἶνε οἰκογενειακὸς φίλος καί ἔρχεται συχνὰ καί τρώει μαζί μας.

Μόλις ἐκάθησα ὁ φίλος μου φώναξε τὸν γιὼ του τὸν Κάρολο γιὰ νὰ τὸν δῶ. Ἐκείνος παρουσιάσθηκε κρατώντας στό χεῖρι του μιὰ φρέτα ψωμὶ ἀλειμένῃ μὲ βούτυρο. Μὲ τὸ ἴδιο χεῖρι πού κρατοῦσε τὸ ψωμὶ μὲ τὸ βούτυρο μὲ χαϊρέθηκε καί μένα. “Ἐπειτα μὲ χτύπησε μ' ἀγάπη πολλές φορές στό γόνατο. “Ἐτσι ὁμως μού καταλέρωσε τὸ πανταλόνι. Τὸν φίλησα καί λέρωσα καί τὸ πρόσωπό μου !

“Υστερα φωνάζανε τὸν Φανφάν τὸν δευτέρο γιὼ του μὰ δὲν ἦθε γιὰτι ἔπαιξε ἔξω κυλώντας κάτω στό πάτωμα καί σάν ἀμαξάκι. Αὐτὸ τὸ καίτι δὲν εἶταν ἄλλο ἀπὸ τὸ καπέλλο μου, τὸ ὁποῖον εἶχε δέσει μὲ σπάγγο καί τὸ τραβούσε ! “Ὁ φίλος μου ἀντί νὰ τὸν μαλώσῃ μωλτε πὼς τὰ παιδιὰ του ἄν καί τόσο μικρὰ παίζουν πολὺ ἔξυπνα παιχνίδια !

— “Ὁ μεγάλος εἶνε ἔξυπνότετος, μωλπεν ὁ Νταοβίλ, ἕνα σωστὸ διαβολάκι, καί θὰ τὸν κάνω στρατιωτικὸ.

— Ναι, θέλω νὰ γενῶ ἀξιωματικὸς φώναξε ὁ Κάρολος. Καί γιὰ νὰ μὰς δεῖξῃ τὴν γλίστα του γιὰ τὸν στρατὸ πήρε τὸ καπέλλο μου καί μὲ τὴν κουτάλα τῆς κουζίνας ἄρχισε νὰ παῖξῃ τούμπανο !

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἦθε ἡ κυρὰ Νταοβίλ καί μὰς κάλεσε στό τραπέζι. Πῆγα νὰ καθῆσο σὲ μιὰ καρέκλα, καί θὰ σοφιαζόμουνα κάτω ἄν δὲν μ' ἔβλεπε ὁ φίλος μου γιὰτι τὰ παιδιὰ μού εἶχαν τραβῆξει τὴν καρέκλα ἀπὸ πίσω ! Γελάσανε ὅλοι γιὰ τὴν ἔξυπνάδα αὐτῆ τῶν παιδιῶν !...

Κάθησα ἀνάμεσα στὸν Νταοβίλ καί τὸν γιὼ του τὸν Κάρολο. Ἡ κυρὰ καθόταν πλάι στὸν οἰκογενειακὸ φίλο. Ἐπὶ μισὴ ὥρα πού βίστηξε τὸ φαί βορέθηκα νὰ τὴν ἀκούω νὰ ζητᾷ συγγνώμη δλοένα γιὰ τὰ φαγητὰ πού δὲν ἦσαν ὅπως πρέπει ! καί ἐτίναζε τὸ πανταλόνι μου γιὰτι ὁ μικρὸς γειτονάς μου μ' ἐκλάττασε διαρκῶς...

“Ἀρχίσαμε νὰ μιλοῦμε πολιτικά, γιὰ τὸ θέατρο, γιὰ τὶς μόδες. Μὰ ἡ ὁμιλία μας κόπηκε στὴ μέση γιὰτι ἡ ὑπερήτρια ἔφερε μιὰ μεγάλη πιατέλλα μ' ἕνα λακτρό ψάρι πού κολυμποῦσε στὴ σάλτσα. Δυστυχῶς ὁ Σαρλό θέλοντας νὰ δῆ πρώτος τί εἶχε ἡ πιατέλλα μέσα, τὴν τραβῆξε καί ὅλη ἡ σάλτσα χύθηκε πάνω στό κεφάλι μου...

“Ἀμέσως τότε ἄρχισε οἰκογενειακὸς καινῶς. Ἡ κυρὰ ἤθελε νὰ διώξῃ τὴν ὑπερήτρια γιὰ τὴν ἀπροσεξία της. “Ὁ φίλος μου ἔλεγε πὼς ἐγὼ ἔφταιγα γιὰτι εἶχα σηκώσει τὸ κεφάλι μου. “Ἀφοῦ σπουπίστηκα προχείρως ἀπὸ τὶς σάλτσες ἄρχισα νὰ τρώω, μὰ ὁ μικρὸς γιὰς τοῦ φίλου μου, βροίζοντας πὼς ἡ μεριὰ μου ἦταν πὼς μεγάλη ἀπ' τὴ διζή του, ἄρχισε νὰ βουτᾷ τὸ χεῖρι του μέσα στό πιάτο μου καί νὰ τρώγῃ ! “Ὁ μπαμπάς του θύμωσε, τὸν μάλωσε καί τὸν ταίπησε στὴ μύτη του καί τὸ παιδί ἔβγαλε ἄρχιες φωνές.

Ἡ μητέρα του ἔξω φρενῶν ἄρχισε τὸ βροῖσι καί ὡς ὠρε πάνω στὸν ἀντρο της φωνάζοντας πὼς δὲν ἔννοεῖ νὰ χτυπᾷ τὸ παιδί της ! “Ὁ σαρλό, σνεακὸς φίλος μῆκε ἀνάμεσα νὰ τοῦς ξεχωρίσῃ, καί τότε ὅλα τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ κλαίουν.

Ἐγὼ πήρα τὸ καπέλλο μου καί ἔφυγα !

Μόλις κατέβηκα δυὸ πατώματα, κτύπησα καί εἶδα πὼς εἶχα ξεράσει τὰ γάντια μου, ξαναβέβηκα καί ἄκουσα τὸν ἴδιο θόρυβο καί τὴν φωνὴ τῆς κυρὰς Νταοβίλ πού ἔλεγε θυμωμένῃ στὸν ἀντρο της: “Τέρας ! Τέρας !... Μόλις ἔκανα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα βλέπει νὰ βγαίνει ἀπὸ μέσα ἡ γυναίκα τοῦ φίλου μου τὴν ὁποία ζωντοῦσε ὁ ἀντρος της μὲ μιὰ μπουτίλια στό χεῖρι. Μὲ τὴ φῶρα πού εἶχε ἐκείνος νοιζόντας πὼς θὰ χτυπούσε τὴ γυναίκα του μού τὴν ἔφερε κατασέφραλα.

Ἡ κυρὰ Νταοβίλ τότε κρυφθῆκε, ὁ φίλος μου μού ζήτησε συγγνώμῃ γιὰτι ἡ γυναίκα του φερόθηκε ἔτσι σάν παιδί ! Δέχτηκα τῆς συγγνώμης του, ὁπως δέχτηκα τὸ ψάρι καί τὴν μπουτίλια στό κεφάλι !... Κατέβηκα γρήγορα τὰ τέσσερα πατώματα, καί ὠρίστηκα νὰ μὴ ξαναπατήσω στό σπιτί τους.

Μόλις βορέθηκα στό δρόμο, ἀνάσανα. Αὐτὴ λοιπὸν εἶταν ἡ εὐτυχισμένη συζυγικὴ ζωὴ πού τόσο τὴν ὄνειροπολοῦσα !

Μὰ αὐτὴ εἶταν κόλαση, ἰερὰ ἐξέταση, φράξη !...

Πάει καί, δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ. Χίλιες φορές καλλίτερα ἐλεύθερος !

H. de Balzac

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

- Χρησις τῶν φακέλων γιὰ τὰ γράμματα πρωτοεῖνε στὰ 1839.
- Ἡ πρώτη ὑδραυλικὴ κατασκευάσθηκε στὰ 1850.
- Τὰ πρῶτα σπύρτα κατασκευασθῆσαν στὰ 1829.
- Τὰ «λεωφορεῖα» πρωτοεῖναν τὴν ἐμφάνισίν τους στὰ 1569, ἐν Ἀγγλίῃ.
- Τὰ πρῶτα ρολόγια κατασκευασθῆσαν στὴ Νυρεμβέργῃ, στὰ 1477.
- Χρησις τοῦ πετρελαίου πρωτοεῖνε γιὰ φωτισμό, στὰ 1826.
- Τὸ πρῶτο τηλεσκόπιον ἐστῆθηκε στὴν Ἀλλία, στὰ 1608.
- Τὰ γιλλίνα παράθυρα πρωτοεῖναν τὴν ἐμφάνισίν τους στὴν Ἀγγλία, τὸν 8ον αἰῶνα μετὰ Χριστόν.
- Γιὰλίνα κομπολόγια βορέθησαν μαζί μὲ μούμιες ἡλικίας πλέον τῶν 3000 ἐτῶν.

Σταμ. Σταμ.